

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **ARISTOKRATY HOTELY, s. r. o.**, se sídlem Na Výsluní 201/13, Praha 10, zastoupený Mgr. Michalem Burešem, advokátem, se sídlem Bělehradská 14, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Hálkův vrch, s. r. o.**, se sídlem Loketská 344/12, Karlovy Vary, zastoupená JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, **II. KV BYTINVEST, a. s.**, se sídlem Na Císařce 3224/28, Praha 5 – Smíchov, **III. Statutární město Karlovy Vary**, se sídlem Moskevská 21/2035, Karlovy Vary, **IV. J. P.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2013, č. j. 57 A 81/2011 – 213,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2013, č. j. 57 A 81/2011 – 213, byla pro opožděnost odmítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 26. 5. 2011, č. j. 602/SÚ/11-4, kterým bylo zamítnuto odvolání právního předchůdce stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. SÚ/13778/09/Lu 328.3, jímž bylo osobě zúčastněné na řízení ad I.) vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům – Hálkův Vrch, Karlovy Vary“. V odůvodnění

krajský soud uvedl, že podle ust. § 92 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) má být územní rozhodnutí doručováno veřejnou vyhláškou, přičemž územní řízení v I. a II. stupni tvoří jeden celek. Rozhodnutí odvolacího orgánu proto mělo být stěžovateli doručováno veřejnou vyhláškou a nikoliv individuálně. Krajský soud přitom z obsahu správního spisu zjistil, že rozhodnutí o odvolání bylo vyvěšeno na úřední desce krajského úřadu od 1. 6. 2011 do 17. 6. 2011 a ve stejných dnech zveřejněno také způsobem umožňujícím dálkový přístup na elektronické úřední desce. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu teprve dne 28. 10. 2011, podal ji po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Na podporu svých závěrů krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 70/2008 – 94, a na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2010, sp. zn. III. ÚS 1553/09. Podle krajského soudu nebylo možno odhlédnout ani od toho, že právní předchůdce stěžovatele reagoval na obsah jednotlivých písemností zveřejňovaných postupem správních orgánů podle ust. § 87 odst. 1 věta druhá a § 92 odst. 3 stavebního zákona. Ostatně v dané věci bylo již dříve vydáno rozhodnutí o odvolání, které nebylo právnímu předchůdci stěžovatele doručováno do vlastních rukou, nýbrž postupem podle ust. § 92 odst. 3 stavebního zákona. Stěžovatel tak objektivně nemohl na základě postupu správních orgánů oprávněně očekávat, že mu písemnosti budou doručovány do vlastních rukou. Krajský soud rovněž neshledal důvodnými námitky, v nichž bylo poukazováno na porušení zásady rovnosti účastníků při doručování rozhodnutí o odvolání (stěžovatel v žalobě poukazoval na to, že některým účastníkům řízení bylo toto rozhodnutí doručováno individuálně), a dále na řádné nevyvěšení tohoto rozhodnutí na úředních deskách správních orgánů.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. V prvním stížním bodě uvedl, že krajský soud nesprávně dovodil, že stěžovateli mělo být odvolací rozhodnutí doručováno veřejnou vyhláškou. V jednom územním řízení není možné vydat dvě územní rozhodnutí. Podle stěžovatele není rozhodnutí odvolacího orgánu územním rozhodnutím, nýbrž pouze rozhodnutím. Na doručování rozhodnutí o odvolání nelze aplikovat ust. § 92 odst. 3 stavebního zákona, ale obecnou úpravu o doručování obsaženou v zákoně č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ve druhém stížním bodě stěžovatel dovozoval porušení procesní rovnosti ve smyslu ust. § 7 odst. 1 správního řádu. Podle stěžovatele bylo některým účastníkům řízení, kteří měli fakticky shodné postavení jako stěžovatel (např. Vodárny a kanalizace Karlovy Vary, a. s.), doručováno rozhodnutí o odvolání do vlastních rukou. Stěžovatel poukázal na to, že na obecnou nevhodnost doručování účastníkům územního řízení podle ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou reaguje i zákon č. 350/2012 Sb., kterým došlo k novelizaci stavebního zákona. Ve třetím stížním bodě stěžovatel brojil proti závěrům krajského soudu, že nedodal důkazy o nezveřejnění rozhodnutí na elektronických úředních deskách. Podle stěžovatele je nemožné, aby prokazoval skutečnost, která se neudála. Ze správního spisu nelze dovodit, že by rozhodnutí o odvolání bylo vyvěšeno na úředních deskách správních orgánů, resp. na elektronických úředních deskách. Stěžovatel brojil i proti závěrům krajského soudu, který nepodání včasné žaloby přičítal převodu jmění právního předchůdce stěžovatele na stěžovatele. Tento převod neměl na faktické fungování jeho aparátu vliv, úřední desky správních orgánů byly kontrolovány. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel poukázal na to, že osoba zúčastněná na řízení ad I. se domáhá výstavby, která je zcela v rozporu s územním plánem, neboť místo, kde se má výstavba

pokračování

nacházet, je nezastavitelným územím městské zeleně. Proto má osoba zúčastněná na řízení zájem prosadit svůj záměr i jinou než legální cestou. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační vyslovil souhlas s napadeným usnesením. Jestliže se podle ust. § 92 odst. 3 stavebního zákona doručuje územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou, doručuje se stejným způsobem i rozhodnutí odvolacího orgánu. K námitkám týkajícím se porušení procesní rovnosti krajský úřad uvedl, že účastníkům řízení a dotčeným orgánům bylo rozhodnutí doručováno podle ust. § 92 odst. 3 stavebního zákona. Stavební zákon však nestanoví, jak by mělo být doručováno tzv. ostatním subjektům, které nemají postavení ani účastníků řízení, ani dotčených orgánů. Individuální doručování těmto subjektům proto není v rozporu se zákonem. Pokud bylo namítáno nevyvěšení rozhodnutí o odvolání na elektronických úředních deskách, krajský úřad uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo elektronicky zveřejněno na informačních portálech Krajského úřadu Karlovarského kraje a Magistrátu města Karlovy Vary. Stejně tak ze spisu vyplývá, že toto rozhodnutí bylo řádně vyvěšeno na (fyzických) úředních deskách Krajského úřadu Karlovarského kraje a Magistrátu města Karlovy Vary. Z uvedených důvodů krajský úřad navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení ad I.) ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila souhlas se závěry krajského soudu. Podle jejího názoru se nelze ztotožnit s úvahou stěžovatele, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu není územním rozhodnutím, ale jiným typem rozhodnutí. Ve vztahu k námitkám poukazujícím na porušení procesní rovnosti uvedla, že stěžovateli nebyla upřena možnost podat ve lhůtě stanovené zákonem žalobu proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Stěžovatel měl ve svém vlastním zájmu sledovat úřední desku správního orgánu a včas podat žalobu. Jestliže úřední desku přestal sledovat, lze tuto skutečnost přičítat pouze k jeho tíži. Poukaz stěžovatele na zákon č. 350/2012 Sb. je nepřipadný, neboť ten nabyl účinnosti až 1. 1. 2013.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b)

s. ř. s. Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost pouze z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť pouze toto ustanovení pamatuje na nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby (srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 – 54 a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Podle ust. § 92 odst. 3 stavebního zákona je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Podle ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky územního řízení žadatel a obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona jsou účastníky řízení: vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě; osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno; osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis; a společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu.

Stavební zákon tedy rozděloval pro účely doručování účastníky řízení do dvou skupin. Účastníkům řízení v první skupině (žadateli a obci, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn) se doručovalo územní rozhodnutí jednotlivě a účastníkům řízení ve druhé skupině (všichni ostatní účastníci řízení) veřejnou vyhláškou.

V daném případě není sporné, že stěžovatel byl účastníkem územního řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť předmětnou stavbou mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo k sousedním nemovitostem. Proto mu mělo být územní rozhodnutí doručováno veřejnou vyhláškou. Toto stěžovatel ani v kasační stížnosti nezpochybňoval, pouze namítal, že mu mělo být rozhodnutí o jím podaném odvolání doručováno individuálně a nikoliv veřejnou vyhláškou.

Územní řízení může proběhnout v jednom či více stupních. Řízení v prvním stupni se zahajuje na základě žádosti žadatele o vydání územního rozhodnutí. Řízení ve druhém stupni se zahajuje na základě opravného prostředku (např. odvolání). Smyslem druhostupňového řízení je napravit případné nezákonnosti či vady prvostupňového řízení. Není-li prvostupňové územní rozhodnutí napadeno opravným prostředkem, nabývá územní rozhodnutí (při splnění všech podmínek) právní moci. Je-li však proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí podán včasný a přípustný opravný prostředek, pak toto nenabývá právní moci a územní řízení pokračuje před druhostupňovým orgánem. Důsledkem podání řádného opravného prostředku je tak faktické pokračování územního řízení s tím rozdílem, že řízení vede instančně nadřízený správní orgán.

Územní řízení v I. a II. stupni tedy tvoří jeden celek. Projevem této jednoty je např. i to, že odvolací orgán může doplnit či pozměnit prvostupňové rozhodnutí, přičemž pro účastníky řízení je závazné až toto druhostupňové rozhodnutí. Pro podporu výše uvedených závěrů srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 – 269, publikovaný pod č. 280/2004 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 As 30/2006 – 88, a ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 – 239.

Doručování správních rozhodnutí je v obecné rovině upraveno ve správním řádu. Správní řád se však použije jen tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup (§ 1 odst. 2 správního řádu). V daném případě je takovým zvláštním zákonem stavební zákon, který obsahuje v ust. § 92 odst. 3 speciální úpravu doručování územního rozhodnutí. Za územní rozhodnutí lze ve smyslu výše uvedeném považovat i rozhodnutí o odvolání podaném proti územnímu rozhodnutí vydanému správním orgánem I. stupně.

pokračování

Stavební zákon tedy obsahuje speciální úpravu pro doručování územních rozhodnutí, za které lze ve smyslu výše uvedeného považovat i rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí. Veřejnou vyhláškou proto bylo možno doručovat nejen prvostupňové rozhodnutí, nýbrž i rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí.

K výše uvedeným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i na základě konstantní judikatury správních soudů, kterou je povinen respektovat. Předně je nutno poukázat na judikaturu k zákonu č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, která je použitelná i ve vztahu ke stavebnímu zákonu, protože zákon č. 50/1976 Sb. obsahoval v podstatě totožnou právní úpravu doručování územních rozhodnutí, resp. stavebních povolení. Jak např. uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 70/2008 – 94 „Podle § 69 odst. 1 tohoto zákona pak platí, že stavební povolení a rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti se oznámí stejným způsobem jako zahájení stavebního řízení a vyrozumění o ústním jednání; tato rozhodnutí, týkající se jednoduchých a drobných staveb, se oznámí též orgánům státní správy, které si vyhradily posouzení dokumentace. Podle odst. 2 dále platí, že oznamuje-li se stavební povolení veřejnou vyhláškou, vyvěsí se stavební povolení po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení. Zahájení stavebního řízení u liniových staveb nebo v odůvodněných případech též u staveb zvlášť rozsáhlých s velkým počtem účastníků řízení se podle § 61 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976 děje veřejnou vyhláškou. Proto stejným způsobem (veřejnou vyhláškou) bylo oznámeno i prvostupňové rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že stavební řízení je třeba chápat jako celek, má být stejným způsobem doručeno i rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení. Náhlá změna způsobu doručování rozhodnutí (ať již jakýmkoliv směrem) by totiž mohla ohrozit právní jistotu účastníků, kteří mohou oprávněně předpokládat, že jim bude po celou dobu řízení doručováno stejně. V dané věci bylo prvostupňové rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu a stěžovatel se proti němu stihl odvolat včas. S ohledem na tuto skutečnost tedy žalovaný tím, že rozhodnutí vyvěsil na úřední desce, postupoval tak, jak mu zákon předepisoval.“ Ve vztahu ke stavebnímu zákonu pak lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012, č. j. 15 Ca 105/2009 – 45, ze kterého vyplývá, že nutnost aplikace ust. § 92 odst. 3 věta druhá stavebního zákona, tj. doručování veřejnou vyhláškou, je dána i v případě doručování rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí. Nepřímo lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 86/2009 – 47, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti obdobnému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Je nepochybné, že doručování veřejnou vyhláškou klade na účastníky územního řízení vyšší nároky než doručování přímo adresátovi s průkazem doručení (na dodejku). Nelze však odhlédnout od toho, že v územním řízení se může vyskytovat rozsáhlá množina dotčených osob, přičemž jejich jednotlivé vyrozumívání by bylo velmi nákladné a procesně neefektivní, neboť by mohlo neúměrně prodlužovat délku řízení. Z těchto důvodů podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zakotvil povinnost doručování veřejnou vyhláškou účastníkům řízení ve smyslu ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona. V současné době je uvedena zátěž účastníků řízení minimalizována možností elektronického nahlížení na úřední desku (§ 26 odst. 1 správního řádu). Účastník řízení tedy již nemusí fyzicky kontrolovat úřední desku.

Z výše uvedených důvodů není stížní námitka týkající se doručování rozhodnutí o odvolání veřejnou vyhláškou důvodná.

V dalším stížním bodě stěžovatel dovozoval porušení ust. § 7 odst. 1 správního řádu tím, že některým účastníkům územního řízení ve smyslu ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona bylo doručováno individuálně, zatímco stěžovateli veřejnou vyhláškou.

Podle ust. § 7 odst. 1 správního řádu mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.

V citovaném ustanovení je vyjádřena zásada procesní rovnosti, která je zakotvena v čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle níž jsou si všichni účastníci řízení rovni. K interpretaci principu rovnosti se několikrát vyslovil i Ústavní soud, např. v nálezech ze dne 5. 11. 1996, Pl. ÚS 6/96 nebo ze dne 21. 1. 2003 Pl. ÚS 15/02, ze kterých vyplývá, že rovnost je kategorií relativní, jež vyžaduje odstranění nedůvodných rozdílů. Zásadě rovnosti je proto třeba rozumět tak, že rozlišování v přístupu k právům nesmí být projevem libovůle, neplatí z ní však, že by každému muselo být přiznáno jakékoliv právo.

Jak již bylo výše uvedeno, stěžovateli mělo být doručováno rozhodnutí o odvolání veřejnou vyhláškou. Z rozdělovníku, který je součástí odvolacího rozhodnutí, vyplývá, že tímto způsobem bylo doručováno i dalším účastníkům řízení ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Nelze tedy dovozovat, že by došlo k porušení zásady procesní rovnosti, neboť vůči všem subjektům, kterým zákonodárce poskytl stejný rozsah práv, bylo postupováno stejně. Pokud stěžovatel poukazoval na to, že společnosti Vodárny a kanalizace Karlovy Vary, a. s. bylo doručováno individuálně, je třeba uvést, že tato společnost nebyla správním orgánem považována za účastníka řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Podle rozdělovníku byla tato společnost zařazena mezi tzv. ostatní subjekty, kterým se rozhodnutí doručuje pouze na vědomí. Nelze proto porovnávat doručování stěžovateli a subjektu, který nebyl účastníkem řízení ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Podle Nejvyššího správního soudu nelze se stěžovatelem souhlasit ani v tom, že doručování těmto tzv. ostatním subjektům proběhlo v rozporu se zákonem. Stavební zákon totiž explicitně nestanoví, jak by mělo být tzv. ostatním subjektům (např. vodárny, elektrárny ap.) doručováno.

Se stěžovatelem lze souhlasit pouze v tom, že stavební zákon byl výrazně změněn zákonem č. 350/2012 Sb., tento zákon však nabyl účinnosti až 1. 1. 2013, a proto podle něj nemohlo být v daném případě postupováno, když prvostupňové územní rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 1. 2011 a rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí dne 26. 5. 2011.

V dalším stížním bodě stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že nedodal důkazy o nezveřejnění rozhodnutí na elektronických úředních deskách. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není pravdivé tvrzení, že by krajský soud „přenášel na stěžovatele důkazní břemeno ohledně skutečnosti, která se neměla udát“. Jak vyplývá

pokračování

z odůvodnění napadeného usnesení, krajský soud na základě listin založených ve správním spisu (výpisy z elektronických aplikací krajského úřadu a stavebního úřadu) pouze vyvrátil žalobní tvrzení stěžovatele, že rozhodnutí odvolacího orgánu nebylo zveřejněno na elektronických úředních deskách orgánů. Stěžovatel obecně tvrdil, že ve správním spise založené výpisy z elektronických aplikací nedokazují, že odvolací rozhodnutí bylo na elektronické úřední desce v předmětné době skutečně vyvěšeno, aniž by konkretizoval, z jakého důvodu by předmětné výpisy neměly potvrzovat vyvěšení na elektronických úředních deskách. Proto v rozsahu takto obecně formulované stížní námitky nemohl Nejvyšší správní soud napadené usnesení přezkoumat. Toto lze vztáhnout i k námitce stěžovatele poukazující na údajné nedoložení zveřejnění rozhodnutí o odvolání na (fyzické) úřední desce krajského úřadu. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje ve shodě s krajským soudem, že ve správním spisu je založen výpis z webových aplikací krajského úřadu a stavebního úřadu, ze kterých vyplývá, že rozhodnutí o odvolání bylo na elektronických úředních deskách zveřejněno po dobu patnácti dnů, jak to stanoví zákon. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že toto rozhodnutí bylo vyvěšeno i na (fyzické) úřední desce obou správních orgánů po zákonem stanovenou dobu.

V neposlední řadě stěžovatel zpochybňoval závěr krajského soudu, že ke zmeškání lhůty pro podání žaloby mohlo dojít z důvodu převodu části jmění právního předchůdce stěžovatele na stěžovatele. Podle Nejvyššího správního soudu je zcela irrelevantní, z jakého důvodu stěžovatel nepodal žalobu v zákonné lhůtě. Lhůtu pro podání žaloby totiž nelze podle ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. ze žádného důvodu prominout.

V řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby není Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se námitkami poukazujícími na nemožnost výstavby v dané lokalitě a na rozpor stavby s územním plánem. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení o odmítnutí žaloby oprávněn přezkoumat pouze zákonnost procesního postupu.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu